Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Vvlmari, Abbatis Et Confessoris, apud Boloniam Franciæ quiescentis, admirandæ sanctitatis Viri, ex ea quæ est apud V. P. Laur. Surium. Claruit anno Domini 689. Sergij Papæ 2. Iustiniani ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

Visual Library

VITA S. VVLMARI, ABBATIS ET Confeſſoris, apud Boloniam Franciæ quieſcentis, admirandæ ſanctitatis Viri, ex ea quæ eſt apud V. P. Laur. Surium. Claruit anno Domini 689. Sergij Papæ 2. Iuſtiniani iunior. Imp. 5.

Vide C. Bar. 8. Tom. Annal. & notat. Martyrol. Roman. 20. Iulij.

Patria & parentes S. Vulmari.

S Vulmarus in inferioribus Galliæ partibus, pago Bolonienſi in villa Siluiaco oriundus, Chriſtianis & inclytis admodũ parentibus patre Vulperto, matre verò Duda natus eſt. Erat illi frater vnicus VValmarus nomine. Accidit porrò, vt Vulmarus in primo iuuentutis flore coniugem Hiſtoraldam nomine duceret, arctiſsimisque amoris vinculis eam ſibi copularet. Sed cùm ea alteri cuidam iam antè deſponſata eſſet, fuit Vulmaro apud Francorum principem lis intenta, cuius imperio Hiſtoralda priori ſponſa VVilmaro nomine reſtituta eſt. Vulmarus verò coniugij iſtius vinculis ſolutus, tædio mũdani ludibrij affectus, monaſterium petijt, in pago Hannonienſi ad Sambram fluuiũ ſitum, cui nomen Altimõtis, monaſticis diſciplinis celeberrimum; in quo impigrè ſanè ad omnes virtutis labores ſubeundos Abbati ſeſe tradidit. Suſceptus itaque primò ad pecorum curã, & ad ligna fratrum officinis deferenda deputatus fuit. Quod munus, quanquã vile & abiectum ſanè miniſterium, prompto animo executus fuit. Porrò cũ ſpiritus eum ad contemplationis ſtudiũ aſsiduò raperet, vrgeretq́; vt pectus cognitione rerum maximarum impleret, vir ſanctus amore literarum inflãmatus, (erat enim illarum planè rudis, & ignarus) prima elementa in manus ſumpſit, & inter quotidiana mini-

Vxorem ducit, ſed ſtatim eam dimittere cogitur.

Fit monachus.

miniſteria animum erudijt, mentemq́ue quotidiè magis magiſq́ue ad literarum amorem accendit.

Fit Clericus.

Poſtquàm verò ſanctum eius ſtudium Abbati innotuit, ab hoc miniſterio abſolutus, literarijs ſtudijs totus eſt traditus, ac paulò pòſt in clerum adſcriptus, atque omnium iudicio propter virtutis ſtudium, eo honore digniſsimus iudicatus. At ille nè in ſcopulos ſuperbiæ impingeret, ſeipſum deſpicere, & viliora etiam miniſteria diu noctuq́ue obire, modisq́ue omnibus conari, ne à ſuijpſius cognitione vel latum vnguem recederet. Sed quò magis ille honores ſubterfugiebat, ſuiq́ue deprimendi ſtudium amabat, eò magis honoribus dignus habebatur; prorſus vt vel inuitum Abbas ad Sacerdotij munus ſuſcipiédum impelleret, & nouis quotidiè honoribus decoraret. Sed vir Dei ruinam animæ vehementer pertimeſcens, totaque mente fucatos honores perhorreſcens, relicto monaſterio, eremum petijt, vaſtamque ſyluam, Mempiſco pago vicinam errabundus peragrauit. Ibi demum cauam conſpicatus arborem, domicilium cóſtituit, & diebus admodum tribus cibi omnis potusq́ue expers præclarè delituit, animumq́ue cæleſtibus epulis abundè expleuit.

Studet, cognitioni ſuiipſius.

Fit Sacerdos & petit eremum.

Iſte locus nō longè diſtat Caſſeto, Flādriæ oppidulo.

Tunc pius & miſericors Deus, qui ſuorum curam paterna pluſquàm prouidentia gerit, in locis illis excitauit virum quendam miſericordiæ & pietatis operibus egregiè deditum, vt in vaſta illa eremo Dei famulum requireret, ſuisque eum alimentis triduano ieiunio confectum reficeret. Ille hac viſione ſecundùm quietem admonitus, quanquam loci ignarus vbi ſanctum

Monetur vir quidam diuinitus, vt paſcat Vulmarum in eremo latentem.

inuo-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

inuenire poſſet, cibos tamen parauit, & conſcēſo equo ad eremum perrexit, rectaque diuino planè nutu equus ad arborem, in qua Vulmarus delitescebat, peruenit. Tunc vir ille, conſpectu viri Dei mirificè exhilaratus, cibos deprompſit, & ad communem menſam benignè inuitauit. Nec renuit Vulmarus, ſed de allata annona gratias agens, animum ad omnes labores pro Chriſti gloria conſtanter ſubeundos obfirmauit, ſtatuitque inter ferarum luſtra, reliquum vitæ curſum in omni ſanctitate exigere. Sed vir ille aſſiduo Vulmari conſpectu ſanctaque conuerſatione atq; precationū eius ſuffragijs frueretur, multis verbis promiſſiſque ad ſuum fundum eum pellexit, & locum nouo monaſterio conſtruendo aptum attribuit. Nec recuſauit Vulmarus importunis optimi viri precibus victus, ſed oblatum munus accepit, locumque nō tam ſuperba monaſterij fabrica, quàm admirādis diſcipulorum virtutibus celeberrimū reddidit.

Cōſtruit monaſterium.

Cùm itaque multis virtutibus clarus omnibus innoteſceret, & ex varijs ad eum locis multi certatim confluerent, ille rurſus elationis animi periculum pertimeſcens, ad pagum Bolonienſem clàm ſe ſubtraxit, & in ſylua, vno à paternis ædibus milliari diſſita, quæ hæreditario iure ad eum ſpectabat, eccleſiam Virgini matri ac cæleſti clauigero ſacram conſtruxit. Quò cùm illum inuiſendi gratia complures vtriuſque ſexûs homines conuolarent, inter alios & VVulmarus frater eius germanus adfuit, ignotumque præ foribus cellæ, manum operibus intentum, inuenit. Quo ſalutato, quis eſſet, & vn-

Reuertitur Boloniam.

Manifeſtat ſe fratri germano VValmaro.

dè veniret quidre moliretur, ſtudioſè quæſiu
At eremita Chriſti non ferens diutius in tan
ignorantia fratrem verſari, germanum eius
eſſe profeſſus eſt. Ille verò ex fratris reſpon
hilarior effectus, Eamus, inquit, ad ædes pate
nas, & matrem noſtram diuturno mœrore a
ſentiæ tuæ tabeſcentem conſolemur. C
Vulmarus; Non, inquit, frater mi decet,
locum hunc ſuſcepti ſemel certaminis deſ
ram, & vanis conſolationibus animum m
um emolliam. Quin tu potius ito, & matri n
ſtræ felicem curſum meum nunciato, vt nónu
la in hac eremo alimenta mihi meiſque ſu
peditet, vt pro eius incolumitate ac ſempite
na ſalute aſſiduas viciſſim preces Deo offen
valeam.

Recuſat inuiſere matrē.

Hæc VValmarus matri ſuæ deferens, tan
eam gaudio cumulauit, vt cuncta ad monaſt
rij ſuſtentationem libenter ſubmitteret, fi
umque VValmarum cibarijs onuſtum freque
ter eò deſtinaret. Accidit autem die quodam,
Vulmaro fratre non inuento, magnos in a
eiulatus emitteret, Vulmarumque VValm
rus repetitis vocibus ſæpius inclamaret. T
vir ſanctus è latebris proſiliens, Frater m
inquit, tales deinceps noli edere clamore
Suſpendit deindè ligneam in arbore tabella
cum malleo, vt eo ſigno fratrem deinceps
uocaret. Hæc verò in perpetuam rei memo
riam cum prædicto malleo in monaſterio co
ſeruatur. Confluebant interim ad ſanctum D
complures vtriuſque ſexûs homines, ſub ei
ſacro inſtituto militare cupientes, quos ille be
nigniſſimè ſuſcipiẽs, & ambroſia cæleſtis diſci
plin

Multi eius inſtitutum amplectuntur.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

plinæ depaſcens, nectare diuini amoris inebriabat: Semota tamen habitatione virorum à manſionibus mulierum; quibus ſanctiſſimæ conuerſationis Bertam Abbatiſſam neptem ſuam præfecit; ipſe verò paſtor monachorum ab vtriuſque ouili, lupum vigili admodùm cuſtodia arcebat.

De Ceadualla vide Bedam lib. 4. c. 12. 15. & 16. lib. 5. cap. 7. Hiſt. gentis Angl.

Anno incarnationis Dominicæ 688. Ceadualla occidentalium Saxonum rex, in Britannia factus catechumenus, audita Vulmari ſanctitate, & ſtudio admirabili, quod in ſalute animarum die noctuque impendebat, magnis itineribus eò contendit, vt & illius documentis & precibus, ad iuſtitiæ ſemitam viriliter ambulandam fulciretur. Quem vir ſanctus magna beneuolentiæ ſignificatione excipiens, tam ſuauibus ſermonum ſuorum refecit epulis, vt nō modò Romam profectus contractas animi ſordes in fonte baptiſmatis ibidem depoſuerit, ſed tā præclarè ad finem vitæ in fide perſtiterit, vt plenus operibus bonis ſanctiſſima Vulmari documenta ſe percepiſſe vehementer gauderet.

Fur quidam proditur diuinitus.

Accidit quodam tempore, vt fur quidam equum viri Dei callidè abduceret; & preda lętus abiret. Sed cùm longum ſatis itineris ſpatium emenſus, periculum omne ſe euaſiſſe crederet, tota nocte errabundus manè antè monaſterij fores ſe conſtitutum vidit. Cumque timore perculſus, ex equo deſilire & fuga ſibi conſulere vellet, nullo modo deſcēdere valuit: nec ab alijs, qui eum comprehenderant, indè auelli. Ductus igitur vnà cùm equo ad Abbatem fuit; qui propius accedēs, tanti ſceleris eum, vt par erat, coarguit, ſuiſque eum manibus depoſuit,

ac liberum abire permiſit. Tunc longè lateq;
diffuſa ſanctitatis eius fama, permulti ad eũ v
nerunt, dona muneraque ſanè ampliſſima of
rentes; quæ ille in pauperes, quorum erat ſt
dioſiſſimus, benignè diſtribuit. Porrò, quan
Chriſti miles paſſus ſit dæmonũ inſidias, quã
ſuperauerit perſecutiones, qua virtute per o
Claret miraculis poſt obitum. nem ætatem aduerſus animarum hoſtes luc
tus ſit, nullis verbis explicari poteſt. Tande
multo grauatus ſenio ità è vita exceſſit, vt co
pus admirandis præditum miraculis, quæ ap
illius tumulum coruſcant, relinqueret.

Vide 2. Tom: Annal: Cæſ. Baron.

VITA S. PRAXEDIS VIRGINIS, e ea quæ eſt per Adonem Archiepiſcopum Treue ſem. Obijt Anno Saluator. 164. Pij Papæ 7. M Aurelij Imp. 2.

21. Iulij. *Pater S. Praxedis, Pudẽs, à S. Paulo inſtructus.*

PRaxedis claris natalibus Romæ oriund
patrem habuit Pudentem nomine; que
Paulus apoſtolus diuinæ legis cognitio
egregiè inſtruxit, & in omni ſanctitatis offic
præclarè erudiuit. Ipſe verò in Praxedem & P
tentianam filias ſuas egregiũ illud pietatis o
ficium viciſſim tam excellenter effudit, vt c
ſtiſſimis virginibus nihil in vita dulcius, nih
charius eſſet, quàm ſpreta mundanæ gloriæ p
tentia, die noctéque Chriſto ſeruire, precib
& hymnis incumbere, pauperum inopiam ſub-
Diſtribuunt facultates ſuas in pauperes, Potentiana & Praxedes ſorores. leuare, ac nullum denique pietatis ſtudium v
quam negligere. Porrò defuncto parente ſan-
ctiſſimo, ambæ ſorores maximam facultatum
partem in pauperes erogârunt, eorumq́ue mini-
ſterio tam ſedulò vacarunt, vt propriæ neceſſi-
tatis quodammodo oblitæ, quidquid poſſen

vel